

tagne paa § 2, i Henseende til Indskrænkning af Selvfstyret for Kreditforeningerne, egentlig ogsaa maa falde bort, naar § 3 er falden bort. Naar der ingen Statsgaranti er, ser jeg ikke nogen Grund til, at man behøver at indskrænke Selvfstyret for Kreditforeningerne. Det forekommer mig — det vil jeg hævde over for det ærede Medlem for 8de Kredts (Breinholdt-Bandborg) — at det staar som en Kendsgerning, at Kreditforeningerne ikke have haft noget nærværdigt Tab i de 40 Aar, de have bestaaet. Denne Kendsgerning kan man ikke komme bort fra, og saa længe der ikke er væsentlige Tab, man kan bebrejde Kreditforeningerne, ser jeg ikke nogen Grund til, at man skulde indskrænke deres Selvfstyre. En ganske anden Sag vilde det være, hvis der indførtes Statsgaranti, saa kunde jeg forstaa helse Lovforslaget. At der imidlertid er enkelte Punkter i dette Forslag, som ere en Gevinst, skal jeg indrømme, og jeg haaber derfor ogsaa, at der kan komme noget godt ud af Forslaget, naar det kommer til en gennemgribende Behandling i et Udvalg.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem, der sidst talte, ankede over, at jeg havde fremsat dette Forslag i den Form, hvori det sidst var vedtaget her i Tinget; men det forekommer mig rigtigt nok, at det ærede Medlem stillede vel stærke Forbringere til mig. Meningen var egentlig den, at jeg skulde have indsat i dette Forslag den § 3, som blev udstemt af Landstinget, for derved gennem at vise ogsaa Folketinget Hensyn og saaledes søge at fremme Statsgarantien for Kreditforeningsobligationer. Det kan jeg selvfølgelig aldeles ikke indlade mig paa. Jeg har vægget mig ved at medtage denne Paragraf lige fra den kom ind i Lovforslaget nede i Folketinget og til den sidste Behandling heroppe i Landstinget, og jeg har vægget mig saa stærkt derved, at jeg aldeles ikke kan tro, at de ærede Medlemmer eller noget andet Menneſte skulde komme ind paa den Tanke, at jeg nogen Ginde vilde yde den allermindste Hjælp til at faa den Bestemmelse ind i Loven. Det er jo et Forslag, om hvilket ærede Medlemmer her i Salen i Grunden have været enige i, at det indeholder Begunstigelser for Kreditforeningerne, til hvilke disse føle Trang. Og det synes mig ogsaa, der er god Grund til at søge dette Forslag fremmet og lade det gaa sin egen selvstændige Gang gennem Rigsdagen uden deri at søge at indblænde Forhold, der i alt Fald ikke vedkomme det foreliggende Forslag, og hvis man interesserer sig for, at Kredit-

foreningerne skulle faa de Begunstigelser, her er Tale om, vil jeg rigtignok meget tilraade, at man ikke søger at bringe Spørgsmaalet om Statsgaranti for Kreditforeningsobligationer ind paa nærværende Lovforslag.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) omtalte forskellige Spørgsmaal angaaende de Bestemmelser, der indeholdes i § 1; og særlig da det under Nr. 3 nævnte Forhold angaaende det solidariske Ansvar. Det ærede Medlem forstod ikke, at man havde begrænset denne Bestemmelse til at gælde for det Tilfælde, at et Medlem i en Kreditforening vil optage Tillægslaan i samme Kreditforening; han mente, det lige saa vel kunde gælde for dem, der vilde optage Tillægslaan i en anden Kreditforening. Saaledes som denne Bestemmelse her er formulert, er det blevet en Forandring, og jo en væsentlig Forandring i den Bestemmelse, der gælder ifølge Loven af 20de Juni 1850, hvorefter det solidariske Ansvar beregnes som af det ærede Medlem angivet paa et meget trykkende Maade. Jeg havde imidlertid ment, at naar man vilde modificere denne Bestemmelse, var der ikke Grund til at gaa videre end til at hjælpe Interessenterne til at optage Tillægslaan i samme Kreditforening. Dette Forhold, at et Medlem søger rundt for at faa Tillægslaan i forskellige Kreditforeninger, er jo ogsaa for sig ikke noget, som forekommer mig at være værd at befordre. Naar han er i denne Kreditforening, maa det jo antages at denne ogsaa bedst vil være i Stand til at afgøre, hvor stort et Tillægslaan han bør have, efter hvad der foreligger, og at han er utilfreds med den Bestemmelse, hans Kreditforening træffer, og derfor søger hen til en anden Kreditforening, er som sagt noget, jeg synes, vi ikke skulde hjælpe til. Det staar let en Konkurrence mellem de Kreditforeninger, der udlane paa samme Maade, og en Konkurrence af uensind Natur. — Den Bestemmelse, der findes under Post 4, tror jeg ikke det ærede Medlem tilfulde har forstaaet, og jeg kan saa godt indse Grunden hvorfor. Det ærede Medlem staar, hvis jeg ikke tager fejl, Ostiternes Kreditforening temmelig nær, og i den følger der en Regel, som er afvigende fra andre Kreditforeningers med Hensyn til Forholdet, naar en Kreditforening overtager et Pant. Vil man nærmere se paa denne Bestemmelse, maa man vel erindre den fundamentale Sætning, som gælder for Kreditforeningernes Virksomhed, og som ogsaa er udtalt i Loven af 20de Juni 1850, nemlig, at der til intet Tidspunkt maa findes et større Beløb Kasseobligationer end der findes Beløb af Inter-